Dosar nr. 3-2831/2025

H O T Ă R Î R E
Î N N U M E L E L E G I I
Dispozitivul hotărârii pronunțat public la 15 ianuarie 2026 în mun. Chișinău
Hotărârea integrală întocmită la 20 februarie 2026

Judecătoria Chișinău (sediul Rîșcani)
Instanţa compusă din:
Preşedintele ședinței, judecătorul Gheorghe MÎȚU
Grefier Olga SUȘCHEVICI

Cu participarea:
Reclamantului ***** și reprezentantului său – avocatul ***** Reprezentantului pîrîtului Inspectoratul General pentru Migrație al MAI – *****

Examinînd în ședință de judecată închisă acțiunea în contencios administrativ înaintată de ***** către Inspectoratul General pentru Migrație al MAI privind anularea actului administrativ individual defavorabil,

A C O N S T A T A T:

Argumentele și solicitările reclamantului.

La data de 24 noiembrie 2025, avocatul *****, în numele și interesele reclamantului ***** a depus acțiune în contencios administrativ împotriva Inspectoratului General pentru Migrație al MAI, prin care a solicitat: anularea deciziei Inspectoratului General pentru Migraţie de returnare nr. 274-C din 23.10.2025 de pe teritoriul RM a cet. Nigeriei ***** ca fiind nemotivată şi ilegală.

În motivarea acțiunii, reclamantul a menționat că prin decizia Inspectoratului General pentru Migrație nr. 274-C din 23.10.2025 s-a dispus returnarea sa de pe teritoriul Republicii Moldova în termen de 15 zile de la comunicare, în temeiul art. 52 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 200/2010 privind regimul străinilor, ca urmare a emiterii deciziei nr. 1227/25/DAA de respingere a cererii de azil. A precizat că decizia i-a fost comunicată în aceeași zi, în limbile română și engleză, prin intermediul unui traducător.

Reclamantul a invocat că decizia de returnare este ilegală și nemotivată, întrucât la data de 23.10.2025 a depus o nouă cerere de azil, invocând motive noi, iar emiterea deciziei de returnare în aceeași zi contravine art. 11 alin. (1) din Legea nr. 270/2008 privind azilul, care interzice expulzarea sau returnarea solicitantului de azil până la soluționarea definitivă a cererii.

Acesta a menționat că, potrivit art. 3 din Legea privind azilul, are în continuare statut de solicitant de azil, deoarece nu există o decizie irevocabilă asupra cererii sale, iar cauza se află în procedură de examinare, fiind emisă ulterior decizia de refuz în acces la procedura de azil nr. 2565/25/DAA din 31.10.2025, comunicată la 05.11.2025, aflată în termen de contestare.

Reclamantul a invocat dispozițiile Legii nr. 200/2010, susținând că străinii al căror regim este reglementat de Legea nr. 270/2008 privind azilul nu cad sub incidența regimului general al străinilor, cu excepția cazurilor ce țin de securitatea națională sau ordinea publică. De asemenea,

a precizat că, potrivit Codului administrativ, orice persoană care se consideră vătămată printr-un act administrativ are dreptul de a-l contesta în instanță, iar autoritățile publice sunt obligate să acționeze în conformitate cu legea și cu principiul supremației dreptului.

Totodată, reclamantul a invocat prevederile Legii nr. 270/2008 privind azilul referitoare la condițiile de recunoaștere a statutului de refugiat și acordarea protecției umanitare, susținând că returnarea sa înainte de soluționarea definitivă a cererii de azil încalcă garanțiile legale prevăzute de legislația națională.

În drept, reclamantul ***** și-a întemeiat cererea de chemare în judecată pe prevederile art. 67, art. 19 și art. 68 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 200 din 16.07.2010 privind regimul străinilor în Republica Moldova, art. 112 și art. 166–168 din Codul de procedură civilă al Republicii Moldova, art. 3 și art. 11 din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, precum și pe dispozițiile art. 17, art. 36, art. 189 și art. 206 din Codul administrativ. De asemenea, acesta a invocat prevederile Rezoluției (77)31 privind protecția individului față de actele autorităților administrative, adoptată de Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei la 28 septembrie 1977.

Obiecțiile autorității publice pîrîte.

La data de 5 decembrie 2025, Inspectoratul General pentru Migrație a depus referință prin care a solicitat respingerea acțiunii în contencios administrativ ca neîntemeiată (f.d. 31-33).

În motivarea referinței, autoritatea publică pârâtă a menționat că a examinat cererea de chemare în judecată depusă în interesele cetățeanului Republicii Federale *****, *****, privind anularea Deciziei de returnare nr. 274-C din 23.10.2025, precum și argumentele invocate de reclamant.

La data de 02.10.2024, reclamantul a depus cerere de azil, iar prin decizia nr. 1227/25/DAA din 20.05.2025 aceasta a fost respinsă. Decizia a fost contestată, însă prin încheierea Curții de Apel din 21.08.2025 recursul a fost declarat inadmisibil, hotărârea devenind definitivă și irevocabilă. În consecință, reclamantul avea obligația de a părăsi teritoriul Republicii Moldova în termen de 15 zile, respectiv până la 04.09.2025, obligație pe care nu a respectat-o, aflându-se ulterior în ședere ilegală.

Odată cu rămânerea irevocabilă a hotărârii privind respingerea cererii de azil, reclamantul nu se mai afla sub incidența Legii nr. 270/2008 privind azilul, ci sub incidența Legii nr. 200/2010 privind regimul străinilor. Totodată, a menționat că noțiunea de ședere ilegală este definită de art. 3 din Legea nr. 200/2010 ca prezența pe teritoriul Republicii Moldova a unui străin care nu mai îndeplinește condițiile de ședere.

Autoritatea pârâtă a precizat că, la data de 23.10.2025, Direcția regională Centru a emis Decizia de returnare nr. 274-C, în conformitate cu art. 51 și art. 52 din Legea nr. 200/2010, aceasta fiind adusă la cunoștința reclamantului contra semnătură. De asemenea, a invocat prevederile art. 31 lit. n) din lege, potrivit cărora străinul este obligat să părăsească teritoriul Republicii Moldova în termen de 15 zile de la rămânerea irevocabilă a deciziei de respingere a cererii de azil.

În concluzie, decizia de returnare reprezintă un act administrativ emis cu respectarea prevederilor legale, iar cererea de chemare în judecată urmează a fi respinsă ca fiind neîntemeiată.

Poziția participanților la proces expusă în ședința de judecată.

În ședința de judecată, reclamantul *****, reprezentat de avocatul Alexandru Cebanaș, a fost asistat de interpretul Rudac Liubovi, care a fost admis în cadrul ședinței de judecată cu consimțământul tuturor participanților la proces, fiind prevenit contra semnătură asupra

răspunderii ce o poartă în caz de interpretare sau traducere intenționat incorectă, conform art. 312 din Codul penal al RM.

În ședința de judecată atît reclamantul, cât și reprezentantul acestuia – avocatul Alexandru Cebanaș au susținut acțiunea în contencios administrativ, solicitînd admiterea integrală a acesteia.

În ședința de judecată reprezentantul Inspectoratului General pentru Migrație – ***** a solicitat respingerea acțiunii în contencios administrativ ca fiind neîntemeiată, în baza circumstanțelor de fapt și drept indicate în referință.

Verificarea întrunirii condițiilor de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ.

În privinţa admisibilităţii acţiunii în contencios administrativ, instanța de judecată relevă următoarele.

Conform art. 22 alin. (1) Cod administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sunt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

Potrivit art. 207 alin. (1) Cod administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sunt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acțiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs.

Conform art. 207, alin. (2) Cod administrativ, acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special când:

a) există o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept;

b) există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept sau că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare;

c) la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept;

d) acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209;

e) reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17;

f) nu sunt întrunite condițiile prevăzute la art. 208;

g) acțiunea a fost depusă de o persoană fără împuterniciri în acest sens;

h) cererea de chemare în judecată nu corespunde cerințelor prevăzute la art. 211 alin. (1) și (2) și art. 212 alin. (1) și reclamantul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanța de judecată.

Lista temeiurilor de inadmisibilitate a acțiunii în contenciosul administrativ prevăzută de art. 207, alin. (2) din Codul administrativ nu este una exhaustivă, ci enunțiativă, fapt care poate fi dedus din interpretarea literală a cuvintelor ”în special cînd” din cuprinsul acestui text de lege.

Prin urmare, prin raportare la prevederile art. 207, alin. (1) Cod administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sînt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ sau a unor capete de cerere din cuprinsul acțiunii în contencios administrativ, nefiind legată exclusiv de temeiurile de inadmisinbilitate menționate la art. 207, alin. (2) din Codul administrativ.

Dispozițiile legale citate mai sus enunță temeiurile de bază de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ, după cum urmează:

a) prezența unui act administrativ individual defavorabil (dispoziție, decizie sau altă măsură oficială) întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, comunicat destinatarului;

b) competența jurisdicțională materială și teritorială a instanței de judecată pentru examinarea acțiunii în contenciosul administrativ;

c) respectarea cerințelor de formă și conținut a acțiunii în contencios administrativ;

d) respectarea procedurii prealabile;

e) respectarea termenului de înaintare a acțiunii;

f) prezența unui drept vătămat căruia i s-a adus atingere prin activitate administrativă.

Respectiv, instanța de judecată va analiza fiecare temei de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ în baza criteriilor enunțate.

a) Referitor la prima condiție de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ, care vizează prezența unui act administrativ individual defavorabil (dispoziție, decizie sau altă măsură oficială) întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, comunicat destinatarului, în procesul examinării cauzei, s-a constatat că reieșind din conținutul acțiunii formulate de reclamant și esența revendicărilor sale, ***** contestă Decizia nr. 274-C din 23.10.2025 de returnare de pe teritoriul Republicii Moldova a cet. Nigeriei, *****.

Astfel, analizând cerințele formulate, instanța constată că acțiunea nominalizată conține elemente specifice acțiunii în contestare, în conformitate cu prevederile art. 206 alin. (1) lit. a) Codul administrativ. Or, elementul central al obiectului acțiunii în contestare constă în anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual.

Din materialele cauzei administrate rezultă că, la data de 23.10.2025, Direcția regională Centru a Inspectoratului General pentru Migrație al MAI a emis Decizia de returnare nr. 274-C de pe teritoriul Republicii Moldova în privința cetățeanului Republicii Federale *****, *****, născut la *****. (f.d. 16-17).

Decizia Inspectoratului General pentru Migraţie nr. 274-C din 23.10.2025 a fost comunicată lui *****, în aceeași zi, contra semnătură (f.d. 17)

Nefiind de acord cu decizia Inspectoratului General pentru Migrație cu nr. 274-C din 23.10.2025, cet. *****, la 24 noiembrie 2025 s-a adresat cu prezenta acțiune în instanța de judecată (f.d. 4-28).

În privința primei condiții de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ, se constată că, Decizia Inspectoratului General pentru Migrație cu nr. 274-C din 23.10.2025, de returnare de pe teritoriul Republicii Moldova, în sensul prevederilor art. 10 și 11 al Codului administrativ, reprezintă un act administrativ individual, emanând de la o autoritate publică ca măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual, având caracter defavorabil, ori în speță reclamantul, pretinde că prin aceasta i-a fost încălcat dreptul de a beneficia de o formă de protecție pe teritoriul Republicii Moldova, ori ***** se afla în Republica Moldova în scop de tranzit spre Ucraina și că, la data de 23.10.2025, a depus o nouă cerere de azil, invocând motive noi. Cu toate acestea, în aceeași zi, Inspectoratul General pentru Migrație a emis decizia de returnare nr. 274-C, măsura ilegală, întrucât, potrivit art. 11 din Legea nr. 270/2008 privind azilul în Republica Moldova, niciun solicitant de azil nu poate fi expulzat, extrădat sau returnat de la frontieră ori de pe teritoriul statului până la soluționarea definitivă a cererii sale.

b) Referitor la cea de-a doua condiție de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ, care vizează competența jurisdicțională materială și teritorială a instanței de judecată pentru examinarea acțiunii în contenciosul administrativ, se apreciază că la caz, competența pentru examinarea prezentei acțiuni, în conformitate cu prevederile art.191 alin. (1) și art. 196 alin. (1) Cod administrativ revine Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani), astfel, cererea de chemare în judecată fiind depusă cu respectarea dispozițiilor legale menționate.

c) Referitor la cea de-a treia condiție de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ, care vizează respectarea cerințelor de formă și conținut a acțiunii în contencios administrativ, instanța de judecată relevă că cererea de chemare în judecată înaintată de reclamantă corespunde în totalitate exigențelor privind forma și conținutul, iar careva inadvertențe în acest sens nu au fost constatate și nici invocate de către pîrît.

d) Referitor la cea de-a patra și a cincea condiție de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ, care vizează respectarea procedurii prealabile și a termenului de înaintare a acțiunii, instanța de judecată reține următoarele.

Potrivit art. 208, alin. (1) și (3) Cod administrativ, în cazurile prevăzute de lege, până la înaintarea acțiunii în contencios administrativ, se va respecta procedura prealabilă. Dacă procedura prealabilă nu este prevăzută de lege, acțiunea în obligare se admite numai în cazul în care reclamantul a depus anterior la autoritatea publică competentă o cerere de emitere a actului administrativ individual.

Conform art. 209, alin. (1) Cod administrativ, acțiunea în contestare şi acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia.

Cu referire la procedura prealabilă, instanța remarcă că, asemenea categorii de litigii sunt exceptate de la obligativitatea respectării procedurii prealabile, în conformitate cu art. 54 alin. (1) din Legea nr. 200 din 16.07.2010, privind regimul străinilor în Republica Moldova coroborat cu art. 163 lit. c) Cod Administrativ.

Același lucru rezultă și din textul comunicării prin care s-a adus la cunoștința solicitantului actul administrativ individual defavorabil contestat, și anume: ”*Decizia de returnare de pe teritoriul Republicii Moldova poate fi atacată în termen de 30 zile de la data comunicării cu acțiune în contencios administrativ în Judecătoria Chişinău (sediul Rîşcani) mun. Chişinău str. Kiev 3”*.

Astfel, din materialele cauzei rezultă că decizia contestată a fost emisă la data de 23 octombrie 2025 și a fost comunicată reclamantului în aceeași zi, contra semnătură (f.d. 16-17), iar cererea de chemare în judecată a fost depusă la 24 noiembrie 2025, în termenul prevăzut de art. 54 alin. (1) din Legea nr. 200 din 16.07.2010.

În conformitate cu prevederile art. 209 alin. (1) și (2) lit. a), având în vedere circumstanțele constatate, instanța de judecată concluzionează că reclamantul a respectat termenul de depunere a acțiunii.

e) Referitor la cea de-a șasea condiție de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ, care vizează revendicarea de către reclamant a unui drept vătămat propriu căruia i s-a adus atingere prin activitate administrativă, instanța de judecată reține următoarele.

Admisibilitatea acțiunii în contencios administrativ este condiționată *inter alia* de revendicarea de către reclamant a încălcării unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice.

Din prevederile art. 53, alin. (1) din Constituție, rezultă că persoana *vătămată într-un drept **al său*** (s.i.) de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluţionarea în termenul legal a unei cereri, este îndreptăţită să obţină recunoaşterea dreptului pretins, anularea actului şi repararea pagubei.

Din prevederile art. 20 din Codul administrativ rezultă: dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Din prevederile art. 207, alin. (2), lit. e) Cod administrativ, rezultă că acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special cînd: reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17.

Conform art. 39 din Codul administrativ, controlul judecătoresc al activității administrative este garantat şi nu poate fi îngrădit. Orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art.17 sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanței de judecată competente.

În art. 17 din Codul administrativ se dă noțiunea dreptului vătămat, în sens material, iar noțiunea „revendică încălcarea" din dispozițiile normelor art. 189 și art. 207 alin. (1) lit. e) Cod administrativ, relevă un aspect procesual și se referă la dreptul reclamantului de a înainta acțiunea în contencios administrativ.

Prin urmare, reclamantul are dreptul de a sesiza instanța ori de câte ori, dintr-o analiză sumară a circumstanțelor – inclusiv a conținutului cererii, a actelor administrative contestate și a documentelor din dosar – reiese o posibilă atingere adusă unui drept subiectiv. Această probabilitate este prezumată atunci când persoana este destinatarul unui act administrativ individual cu caracter defavorabil sau are calitatea de terț afectat.

Așadar, noțiunea de „revendicare a încălcării" nu se confundă cu cea de „vătămare a dreptului": prima fundamentează dreptul procesual de a acționa în instanță, iar a doua trebuie dovedită în cadrul fondului cauzei. Stabilirea vătămării este, așadar, o chestiune de fond și nu o condiție preliminară pentru accesul la justiție, în acord cu prevederile art. 6 din CEDO, art. 20 din Constituția Republicii Moldova și art. 39 din Codul administrativ.

La caz, cu referire la cele menționate, instanța conchide că reclamantul *****, revendică apărarea pe calea controlului judecătoresc a unui drept vătămat propriu în sensul art. 17 Cod administrativ. Corespunzător, condiția revendicării unui drept legitim este întrunită.

Alte motive de inadmisibilitate a acțiunii în baza art.207 Cod administrativ, la caz lipsesc. Astfel, acțiunea este admisibilă.

Temeinicia acţiunii.

Examinînd acțiunea depusă, audiind explicațiile participanților la proces și analizând probele administrate, în contextul corelării acestora și în raport cu prevederile legale aplicabile, instanța de judecată, ajunge la concluzia că acțiunea formulată este neîntemeiată și urmează a fi respinsă din următoarele motive.

În conformitate cu prevederile art. 20, alin. (1) din Codul administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Conform art. 189, alin. (1) din Codul administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ.

În conformitate cu prevederile art. 219, alin. (1) Cod administrativ, instanţa de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți.

Din prevederile art. 224, alin. (1) Cod administrativ rezultă că examinînd acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă una dintre următoarele hotărîri:

a) în baza unei acțiuni în contestare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual, precum și o eventuală decizie de soluționare a cererii prealabile, dacă acestea sînt ilegale și prin ele reclamantul este vătămat în drepturile sale;

b) în baza unei acțiuni în obligare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual de respingere a solicitării sau o eventuală decizie adoptată în procedura prealabilă și obligă autoritatea publică să emită un act administrativ individual, dacă revendicarea pretenției reclamantului de emitere a actului este întemeiată;

c) în baza unei acțiuni în realizare, obligă la acțiune, tolerare sau inacțiune, dacă o astfel de pretenție a reclamantului este întemeiată;

d) în baza unei acțiuni în constatare, constată existența sau inexistența unui raport juridic ori nulitatea unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ, dacă raportul juridic există sau, respectiv, nu există ori actul administrativ individual sau contractul administrativ este nul;

e) în baza unei acțiuni de control normativ, anulează în tot sau în parte actul administrativ normativ, dacă acesta este ilegal, sau constată nulitatea acestuia, dacă acesta este nul;

f) respinge acțiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sânt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărîri prevăzute la lit. a)–e).

În urma examinării cauzei, instanța a constatat că reclamantul *****, născut la ***** în or. *****, *****, este cetățean al Republicii Federale *****, de naționalitate *****nă și religie*****. În susținerea identității sale, acesta a prezentat pașaportul național seria B nr. 02238124, eliberat la 28.06.2023, valabil până la 27.06.2028 (f.d. 24–25).

La data de 23 octombrie 2025, ofițerul de investigație din cadrul Secției Combaterea Șederilor Ilegale a înregistrat demersul nr. 350, prin care s-a consemnat că, potrivit informațiilor obținute și verificate, cetățeanul Nigeriei ***** se află pe teritoriul Republicii Moldova în mod ilegal, cu încălcarea prevederilor Legii nr. 200/2010 privind regimul străinilor (f.d. 1 din dosarul administrativ).

În urma verificărilor efectuate, autoritatea competentă a stabilit că, la data de 02.10.2024, reclamantul a depus o cerere de azil la Inspectoratul General pentru Migrație. Prin decizia nr. 1227/25/DAA din 20.05.2025, cererea de azil a fost respinsă, iar ulterior această decizie a fost contestată în instanță. Prin decizia Curții de Apel Centru nr. 3a-2550/25 din 21.08.2025, apelul declarat de ***** a fost respins.

La 23 octombrie 2025 a fost emisă Decizia de returnare nr. 274-C, prin care reclamantului i s-a adus la cunoștință că, în temeiul art. 52 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 200/2010, este obligat să părăsească teritoriul Republicii Moldova în termen de 15 zile de la comunicare, întrucât șederea sa a devenit ilegală. Decizia a fost adoptată în conformitate cu art. 84[1] alin. (2) din aceeași lege.

Totodată, s-a reținut că reclamantul nu se încadrează în situațiile ce permit tolerarea rămânerii pe teritoriul Republicii Moldova, potrivit art. 67–68 din Legea nr. 200/2010. I s-a comunicat că, în cazul nerespectării termenului acordat, va fi îndepărtat sub escortă, conform art. 58 din lege, precum și faptul că, dacă se află într-unul dintre cazurile de interzicere a îndepărtării prevăzute la art. 60, poate solicita acordarea sau prelungirea dreptului de ședere pentru un scop prevăzut de lege (f.d. 16–17).

Reclamantul a luat cunoștință de Decizia de returnare nr. 274-C la data de 23 octombrie 2025, fiind asistat de interpret de limbă engleză (f.d. 17).

Potrivit raportului din 21 noiembrie 2025, întocmit de ofițerul principal al SCȘI din cadrul Direcției regionale Centru a IGM, comisar Cornel Comerzan, nu a fost posibilă finalizarea examinării materialelor privind stabilirea locului aflării reclamantului, fiind solicitată, în temeiul art. 60 alin. (4) și art. 62 alin. (2) din Codul administrativ, prelungirea termenului de examinare a cererii nr. 6515 din 21.10.2025 cu 30 de zile (f.d. 7 din dosarul administrativ).

La data de 24 noiembrie 2025, reclamantul a contestat în instanță Decizia nr. 274-C din 23 octombrie 2025, solicitând anularea acesteia ca fiind ilegală și nemotivată.

Instanța de judecată relevă că la baza statului de drept, consacrat de art. 1 alin. (3) din Constituţie, stă *principiul legalităţii* **şi** *supremaţiei dreptului*.

Legalitatea, ca principiu de bază al statului de drept, presupune conformitatea normelor juridice cuprinse în diverse acte normative cu normele juridice superioare ca forță juridică, iar toate acestea, cu normele constituționale (art. 7 din Constituție), precum și cu tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte (art. 4, alin. (2) și art. 8 din Constituție).

În domeniul dreptului administrativ, legalitatea, ca principiu de bază al statului de drept, presupune conformitatea actului administrativ cu normele superioare, care stabilesc condiţii privind adoptarea sau emiterea lor cuprinse în actele legislative. Importanţa principiului legalităţii presupune ca legea să fie respectată, această exigenţă existând nu doar pentru indivizi, dar în mod egal şi pentru autorităţile publice şi private.

În măsura în care legalitatea vizează actele administrative emise de către autoritățile publice, exigenţa este ca acestea să acţioneze în strictă conformitate cu actele legislative, în limita competenței și atribuţiilor care le-au fost conferite și cu respectarea procedurii reglementate de lege.

Art. 21 din Codul administrativ, intitulat ”Legalitatea” consacră principiul legalității ca fiind un principiu comun atît procedurii administrative, cît și procedurii contenciosului administrativ, statuînd că:

(1) Autoritățile publice și instanțele de judecată competente trebuie să acționeze în conformitate cu legea și alte acte normative.

(2) Exercitarea atribuțiilor legale nu poate fi contrară scopului pentru care acestea au fost reglementate.

(3) Autoritățile publice și instanțele de judecată competente nu pot dispune limitarea exercitării drepturilor și a libertăților persoanelor decît în cazurile și în condițiile expres stabilite de lege.

Instanța de judecată relevă că principiul legalității poate fi analizat în două sensuri:

- *formal*, și
- *material*.

Legalitatea activității administrative se referă deopotrivă atît la *aspectul formal* (acționarea autorităților publice în limitele competenței și atribuţiilor care le-au fost conferite și cu respectarea procedurii administrative reglementate de lege), cît și *aspectul material* (acționarea autorităților publice în strictă conformitate cu actele legislative de nivel superior).

Prin urmare, instanța de judecată va analiza în partea motivantă a prezentei hotărîri dacă autoritatea publică pîrîtă a respectat atît aspectul formal, cît și material al principiului legalității în activitatea administrativă pe care a desfășurat-o în raport cu reclamanta.

I. Referitor la respectarea de către autoritatea publică pîrîtă a aspectului *formal* a principiului legalității, instanța de judecată relevă că legalitatea formală sau procedurală asigură desfășurarea unei proceduri administrative echitabile pentru cetățeni, iar Codul administrativ reglementează anumite garanții procedurale care au menirea de a garanta dreptul la o bună administrare prin desfășurarea unei proceduri administrative echitabile de către autoritățile publice.

Implicit, desfășurarea unei proceduri administrative de către autoritățile publice cu desconsiderarea garanțiilor procedurale reglementate de Codul administrativ în Cartea a doua, are ca efect nu doar încălcarea drepturilor procedurale ale participanților la procedura administrativă, ci afectează însăși substanța dreptului subiecților de drept la o procedură administrativă echitabilă, aceasta devenind una inechitabilă.

Din prevederile art. 11, alin. (1) și (2) Cod administrativ rezultă că actele administrative individuale pot fi:

a) acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat;

b) acte favorabile – actele care creează destinatarilor săi un beneficiu sau un avantaj de orice fel.

(2) Destinatarul unui act administrativ individual este doar persoana către care actul administrativ se îndreaptă. Terții, ale căror drepturi sînt afectate de actul administrativ individual, nu sînt destinatarii acestuia.

Decizia contestată, emisă de Inspectoratul General Pentru Migrație, prin care s-a dispus returnarea de pe teritoriul Republicii Moldova a reclamantului *****, reprezintă pentru reclamant un act administrativ individual defavorabil, prin prisma prevederilor art. 11, alin. (1), lit. a) Cod administrativ.

Astfel, actul administrativ emis în privința reclamantului nu afectează drepturile unor terțe persoane.

Din prevederile art. 44, alin. (1) Cod administrativ rezultă că sînt participanți la procedura administrativă: autoritatea publică, orice persoană fizică și juridică care a solicitat inițierea procedurii sau în privința căreia procedura a fost inițiată, precum și orice altă persoană atrasă de autoritatea publică în procedura administrativă.

Totodată, art. 44, alin. (3) Cod administrativ stabilește în mod imperativ faptul că autoritatea publică este obligată să atragă în procedura administrativă, din oficiu sau la cerere, persoanele ale căror drepturi pot fi afectate prin procedura administrativă. Dacă are cunoștință despre astfel de persoane, autoritatea publică le informează despre inițierea sau desfășurarea procedurii administrative.

În speța de față, având în vedere natura procedurii administrative, nu se constată vreo încălcare sau posibilitate de afectare a drepturilor terților persoane prin procedura administrativă desfășurată de Inspectoratul General pentru Migrație, ca autoritate emitentă a actului administrativ.

Din prevederile art. 70, alin. (1) și (2) Cod administrativ rezultă:

(1) Dacă inițiază o procedură administrativă din oficiu, autoritatea publică informează în scris participanții despre aceasta în decursul unui termen rezonabil.

(2) Dacă inițiază o procedură administrativă la cerere și la procedură participă și alte persoane, autoritatea publică îi informează în scris, în decursul unui termen rezonabil, despre procedura inițiată.

În prezenta cauză, procedura administrativă a fost inițiată din oficiu de autoritatea publică, ca urmare a analizării cererilor de azil depuse de *****, iar detaliile acesteia i-au fost comunicate în scris, aspect confirmat de înscrisurile anexate la dosar.

Din prevederile art. 94, alin. (1) și (2) Cod administrativ, rezultă:

(1) Înainte de emiterea unui act administrativ individual defavorabil pentru un participant sau înainte de respingerea unui act administrativ individual favorabil, participantul are dreptul să fie audiat în legătură cu faptele și circumstanțele relevante pentru actul ce urmează a fi emis.

(2) Audierea poate fi făcută verbal sau în scris.

În acest context, instanța reține că autoritatea pârâtă a audiat reclamantul ***** în cadrul procedurii de azil derulate în privința sa, iar la emiterea deciziei de returnare i s-a adus la cunoștință conținutul acesteia, fiind asigurat interpret. Decizia a fost întocmită și comunicată reclamantului atât în limba română, cât și în limba engleză.

Astfel, Inspectoratul General pentru Migrație a emis decizia respectând etapele procedurii administrative prevăzute de art. 69-78 din Codul administrativ și asigurând respectarea garanțiilor procedurale ale participanților la procedură.

În acest sens, instanța de judecată a constatat că autoritatea publică pârâtă a respectat aspectele formale ale principiului legalității în cadrul activității administrative desfășurate.

II. Referitor la respectarea de către autoritatea publică pîrîtă a aspectului *material* a principiului legalității, instanța de judecată relevă că pentru a stabili dacă actele contestate de către reclamant sunt legale și întemeiate, instanța de judecată le va raporta la prevederile relevante ale legislației.

Potrivit art.224 alin.(1) lit.f) din Codul administrativ, examinând acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă una dintre următoarele hotărîri: respinge acțiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sînt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărîri prevăzute la lit. a)–e).

Potrivit art. 225 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, instanța de judecată nu este competentă să se pronunțe asupra oportunității unui act administrativ. Verificarea exercitării de către autoritatea

publică a dreptului discreționar se limitează la faptul dacă autoritatea publică: a) și-a exercitat dreptul discreționar; b) a luat în considerare toate faptele relevante; c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar; d) și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege.

În temeiul art. 225 alin. (4) din Codul administrativ, alte limitări ale examinării judiciare în cauzele de contencios administrativ sunt reglementate expres prin legi speciale.

Conform art. 220, alin. (1) Cod administrativ, obținerea probelor în procedura contenciosului administrativ are loc conform art. 87-93, iar potrivit art.221 alin.(1) al aceluiași act normativ, autoritățile publice sunt obligate să prezinte instanței de judecată, concomitent cu referința, dosarele administrative. La solicitarea instanței de judecată, autoritățile publice sunt obligate să prezinte suplimentar și alte documente pe care le dețin, inclusiv cele electronice, și să acorde informații.

Art. 93 Cod administrativ stabileşte sarcina probaţiunii, fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenţia. Prin derogare de la prevederile alin. (1), *fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale*. Reglementări suplimentare sau derogatorii sunt admisibile doar în baza prevederilor legale.

Potrivit art. 1 din Legea nr. 200 din 16.07.2010 privind regimul străinilor în Republica Moldova, prezenta lege reglementează intrarea, aflarea şi ieşirea străinilor pe/de pe teritoriul Republicii Moldova, acordarea şi prelungirea dreptului de şedere, repatrierea, documentarea acestora, stipulează măsuri de constrîngere în caz de nerespectare a regimului de şedere şi măsuri specifice de evidenţă a imigraţiei, în conformitate cu obligaţiile asumate de Republica Moldova prin tratatele internaţionale la care este parte.

Potrivit art. 3 din Legea nr. 200 din 16.07.2010 privind regimul străinilor în Republica Moldova, în sensul prezentei legi, următoarele noţiuni principale semnifică: *străin* – persoană care nu deţine cetăţenia Republicii Moldova sau care este apatrid; *viză* – autorizaţie, acordată în condiţiile prezentei legi, care conferă străinului dreptul de a intra sau de a tranzita teritoriul Republicii Moldova, precum şi dreptul de a se afla pe acest teritoriu o perioadă determinată, cu respectarea scopului pentru care a fost acordată; *şedere ilegală* – prezenţă pe teritoriul Republicii Moldova a unui străin care nu îndeplineşte sau nu mai îndeplineşte condiţiile privind intrarea, aflarea sau şederea în Republica Moldova; *returnare* – proces de întoarcere a unui străin prin executare voluntară a deciziei de returnare sau prin executare forţată a acesteia: în ţara de origine, în o ţară de tranzit în conformitate cu acordurile de readmisie sau în o terţă ţară în care străinul decide în mod voluntar să se întoarcă şi în care acesta va fi acceptat; *decizie de returnare* – act administrativ al autorităţii competente pentru străini, prin care şederea unui străin este stabilită ca fiind ilegală şi care obligă străinul să părăsească teritoriul Republicii Moldova într-un termen stabilit.

Potrivit art. 51 din Legea nr. 200 din 16.07.2010 privind regimul străinilor în Republica Moldova, *împotriva străinilor* care au intrat ilegal pe teritoriul Republicii Moldova, *a căror şedere pe acest teritoriu a devenit ilegală*, a căror viză sau al căror drept de şedere a fost anulat sau revocat, cărora li s-a refuzat prelungirea dreptului de şedere provizorie, al căror drept de şedere permanentă a încetat, a căror cerere privind recunoaşterea statutului de apatrid a fost respinsă, a fost încetată procedura respectivă sau al căror statut de apatrid a fost anulat, precum şi împotriva foştilor solicitanţi de azil, *autoritatea competentă pentru străini dispune măsura returnării de pe teritoriul Republicii Moldova şi aplică interdicţia intrării în Republica Moldova pentru o perioadă determinată conform art. 10.*

Conform art. 52 din Legea nr. 200 din 16.07.2010 privind regimul străinilor în Republica Moldova, decizia de returnare este un act administrativ al autorităţii competente pentru străini prin care şederea unui străin este declarată ca fiind ilegală şi care obligă străinii indicaţi la art. 51 să părăsească teritoriul Republicii Moldova într-un anumit termen, după cum urmează:

a) în termen de 15 zile calendaristice – străinul căruia i s-a anulat viza sau a cărui şedere a devenit ilegală;

b) în 30 de zile calendaristice – străinul căruia i s-a refuzat prelungirea dreptului de şedere ori căruia acest drept a fost anulat sau revocat, precum şi străinul care solicită emiterea unei decizii de returnare înainte de a fi depistat în situaţie de şedere ilegală;

c) în 3 luni – străinul care trebuie să lichideze o investiţie;

d) în 15 zile calendaristice – foştii solicitanţi de azil, solicitanţii statutului de apatrid sau străinii al căror statut de apatrid a fost anulat.

(2) Termenele prevăzute la alin.(1) se calculează de la data la care străinului i s-a adus la cunoştinţă decizia de returnare, în condiţiile prezentei legi.

Conform art. 53 din Legea nr. 200 din 16.07.2010 privind regimul străinilor în Republica Moldova, decizia de returnare se aduce la cunoştinţă străinului de către autoritatea competentă pentru străini.

(2) *Decizia de returnare se redactează în două exemplare, în limba română şi într-o limbă de circulaţie internaţională, şi va conţine motivele de fapt şi de drept, precum şi informaţiile privind căile de atac posibile*. La cererea străinului, autoritatea competentă pentru străini comunică principalele elemente ale deciziei într-o limbă pe care străinul o înţelege sau se presupune în mod rezonabil că o înţelege.

(3) Dacă străinul este prezent, un exemplar al deciziei de returnare i se înmînează lui contra semnătură pe exemplarul care rămîne la autoritatea competentă pentru străini.

Potrivit art. 54 din Legea nr. 200 din 16.07.2010 privind regimul străinilor în Republica Moldova, decizia de returnare poate fi contestată în conformitate cu prevederile Codului administrativ, fără respectarea procedurii prealabile. Instanţa de judecată este obligată să soluţioneze cererea în termen de 30 de zile calendaristice de la data primirii. Hotărârea primei instanţe este executorie, însă poate fi contestată cu apel la curţile de apel.

(2) Exercitarea căii de atac prevăzute la alin. (1) are efect suspensiv de executare a deciziei de returnare, cu excepţia cazului în care decizia de returnare este emisă la solicitarea străinului.

De asemenea, potrivit art. 84^1 din Legea nr. 200 din 16.07.2010 privind regimul străinilor în Republica Moldova, (1) străinii aflaţi în Republica Moldova se bucură de aceleaşi drepturi şi libertăţi ca şi cetăţenii Republicii Moldova, garantate de Constituţia Republicii Moldova şi de alte legi, precum şi de drepturile prevăzute în tratatele internaţionale la care Republica Moldova este parte, cu excepţiile stabilite de legislaţia în vigoare.

(2) *Străinii aflaţi pe teritoriul Republicii Moldova sunt obligaţi să respecte scopul pentru care li s-a acordat dreptul de intrare şi, după caz, dreptul de şedere pe teritoriul ţării,* ***de asemenea să părăsească teritoriul Republicii Moldova la expirarea termenului de şedere acordat***.

(3) Pe timpul aflării sau şederii în Republica Moldova, străinii sunt obligaţi să respecte legislaţia Republicii Moldova şi să se supună, în condiţiile legii, controlului organelor abilitate.

Relevante cazului sunt și prevederile Hotărârii Guvernului nr. 492 din 07.07.2011 privind aprobarea Regulamentului cu privire la procedurile de returnare, expulzare şi readmisie a străinilor de pe teritoriul Republicii Moldova, și anume pct. 4 stipulează că, *autoritatea competentă pentru străini dispune măsura returnării de pe teritoriul Republicii Moldova faţă de străinii specificaţi la art. 51 din Legea nr. 200/2010 privind regimul străinilor în Republica Moldova.*

Conform pct. 5-11 din Regulament, înainte de iniţierea procedurii de returnare, ofiţerul de caz trebuie să ia în considerare următoarele: 1) aplicarea corectă a legislaţiei naţionale; 2) străinul acceptă sau nu îndepărtarea şi îşi exprimă intenţia de a contesta măsura returnării; 3) străinul posedă sau nu mijloace financiare necesare îndepărtării; 4) cheltuielile de îndepărtare a străinului sînt suportate de persoana fizică sau juridică care a invitat străinul; 5) cheltuielile de îndepărtare a străinului sînt suportate de angajator, persoană fizică sau juridică, inclusiv în situaţia în care străinul a fost angajat ilegal sau al cărui permis de ședere nu mai este valabil; 6) există riscul sustragerii; 7) este sau nu necesară luarea în custodie publică sau, după caz, cazarea preventivă, în procesul pregătirii returnării sau în efectuarea procesului de îndepărtare, dacă aplicarea unor măsuri mai puţin coercitive

nu ar fi suficientă; 8) nu există impedimente pentru îndepărtarea străinului; 9) nu există persoane vulnerabile; 10) starea sănătăţii străinului permite să fie îndepărtat;11) există sau nu elemente suficiente pentru readmisia străinului de către un stat terţ, în cadrul acordurilor de readmisie sau al altor acorduri bilaterale.

Ofiţerul de caz analizează situaţia străinului şi decide dacă acesta poate sau nu să fie îndepărtat. În situaţia în care se constată incidenţa prevederilor legale privind îndepărtarea străinului, ofiţerul de caz întocmeşte raportul (încheierea) cu propunerea de îndepărtare a străinului, motivat în drept şi în fapt, iar în situaţia în care străinul nu poate fi îndepărtat, întocmeşte raportul (încheierea) cu soluţia propusă, care este aprobat de către conducătorul nemijlocit al acestuia.

După întocmirea raportului (încheierii), autoritatea competentă pentru străini sau subdiviziunea sa teritorială emite decizia de returnare, care este adusă la cunoştinţa străinului, în mod obligatoriu, în cazul în care acesta este prezent.

Străinul în privinţa căruia s-a dispus măsura returnării este obligat să părăsească voluntar teritoriul Republicii Moldova în termenele stabilite, potrivit art. 52 alin. (1) din Legea nr. 200/2010 privind regimul străinilor în Republica Moldova. Termenele în cauză se calculează de la data la care a fost adusă la cunoştinţa străinului decizia de returnare.

Având în vedere circumstanțele cauzei și prevederile legale aplicabile, instanța constată că reclamantul *****, născut la ***** în orașul *****, *****, cetățean *****n și de religie*****, a inițiat proceduri de azil. În acest context, la data de 17.12.2024, Inspectoratul General pentru Migrație a emis decizia nr. 7864/24/DAA prin care i s-a respins cererea de azil. Decizia a fost contestată, iar la 07.02.2025 instanța de fond a admis parțial acțiunea, obligând autoritatea să reexamineze cererea de azil, hotărâre primei instanțe fiind menținută prin decizia Curții de Apel Centru din 01.04.2025. În cadrul reexaminării, au fost efectuate interviuri suplimentare cu reclamantul.

Ulterior, în urma analizei motivelor invocate de solicitant, Inspectoratul General pentru Migrație a emis, la 20.05.2025, decizia nr. 1227/25/DAA, prin care cererea de azil a fost respinsă. Decizia a fost contestată în instanța de fond, fiind menținută prin hotărârea din 27.06.2025, iar prin decizia Curții de Apel Centru din 21.08.2025 a devenit definitivă și irevocabilă.

Astfel, la momentul verificărilor efectuate de autoritatea competentă, reclamantul nu mai îndeplinea condițiile legale pentru ședederea pe teritoriul Republicii Moldova.

În consecință, la 23.10.2025, Direcția regională Centru a IGM a emis Decizia de returnare nr. 274-C, comunicată reclamantului contra semnătură, prin care s-a dispus returnarea acestuia ca urmare a constatării că dreptul său de ședere pe teritoriul Republicii Moldova a devenit ilegal, conform art. 52 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 200/2010. Autoritatea pârâtă a precizat că decizia a fost adoptată în conformitate cu art. 841 alin. (2) din Legea nr. 200/2010 și că reclamantul nu se afla în situațiile de acordare a tolerării șederii prevăzute la art. 67-68 din aceeași lege.

Totodată, la aceeași dată, 23.10.2025, reclamantul a depus o nouă cerere de azil, invocând teama de a fi returnat în *****, unde riscă să fie ucis de membrii grupării „*****”, care comit acte de violență și genocid împotriva creștinilor, răpesc persoane și atacă bazele militare, iar guvernul nu intervine.

La 31.10.2025, Inspectoratul General pentru Migrație a emis decizia nr. 2565/25/DAA prin care a respins cererea de azil a reclamantului, aceasta fiind comunicată acestuia la 05.11.2025 (f.d. 18-23).

Instanța reține că legalitatea unui act administrativ se apreciază raportat la situația de fapt și de drept existentă la momentul emiterii sale, și nu în funcție de evenimente ulterioare.

Astfel, la data de 23 octombrie 2025, când a fost adoptată decizia nr. 274-C, reclamantul se afla în situație de ședere ilegală, iar autoritatea pârâtă era obligată, conform art. 51 și art. 52 din Legea nr. 200/2010 privind regimul străinilor în Republica Moldova, să dispună măsura returnării.

Instanța constată că depunerea cererii de azil în aceeași zi nu poate afecta legalitatea actului administrativ deja emis și nu poate lipsi autoritatea de competența legală exercitată corect la acel moment.

Referitor la argumentul reclamantului privind aplicabilitatea Legii nr. 270/2008 privind azilul, instanța reține că, potrivit art. 11 alin. (1) din legea menționată, interdicția de returnare se aplică doar persoanelor care au dobândit efectiv statutul de solicitanți de azil, conform prevederilor legale. Simplă depunere a cererii de azil nu conferă automat dreptul de a împiedica emiterea unei decizii de returnare, în condițiile în care, la momentul adoptării actului contestat, reclamantul nu deținea un drept legal de ședere și nu era inclus într-un regim juridic de protecție efectivă, dobândind calitatea de solicitant de azil abia ulterior.

Instanța subliniază că Legea nr. 200/2010 privind regimul străinilor nu exclude posibilitatea dispunerii măsurii de returnare față de străinii care depun ulterior cereri de azil, iar aplicarea art. 11 din Legea nr. 270/2008 operează de la momentul dobândirii statutului de solicitant de azil, fără a afecta actele administrative emise anterior în mod legal.

De asemenea, instanța constată că depunerea cererii de azil produce efecte juridice pentru viitor, suspendând eventual executarea măsurilor de îndepărtare forțată, fără a genera nulitatea sau ilegalitatea deciziei de returnare deja emisă. Prin urmare, existența unei proceduri de azil pendinte nu transformă automat decizia contestată într-un act ilegal, ci poate influența doar modul și momentul executării acesteia, aspect care depășește sfera controlului de legalitate al instanței de contencios administrativ asupra actului administrativ.

Prin urmare, instanța constată că decizia de returnare de pe teritoriul Republicii Moldova a fost emisă în conformitate cu art. 51 din Legea nr. 200 din 16 iulie 2010 privind regimul străinilor, comunicată străinului la data de 23 octombrie 2025 și redactată în limba de stat și în limba engleză.

Deși reclamantul a invocat intenția de a tranzita Republica Moldova către Ucraina și dificultățile întâmpinate la frontieră, instanța subliniază că aceste circumstanțe nu pot elimina caracterul ilegal al șederii, întrucât legislația privind regimul străinilor definește șederea ilegală prin depășirea termenului legal de ședere, fără a ține cont de motivele subiective ale persoanei.

Totodată, instanța constată că reclamantul nu se încadrează în situațiile prevăzute de art. 67-68 din Legea nr. 200/2010 pentru acordarea tolerării șederii pe teritoriul Republicii Moldova. Această măsură are un caracter discreționar și reprezintă o facultate a autorității competente, nu un drept subiectiv al străinului. În speță, reclamantul nu a prezentat motive obiective sau un interes public major care să justifice acordarea tolerării, astfel că refuzul implicit al acestei măsuri nu poate fi considerat ilegal.

În acest context, instanța subliniază că, pentru a solicita anularea unui act administrativ, reclamantul, exercitându-și dreptul la acțiune, nu trebuie doar să-și exprime dezacordul față de activitatea administrativă, ci să își bazeze cererea pe prevederile clare ale legii.

Astfel, în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal din punct de vedere al fondului, fiind emis contrar legii, reclamantul trebuie să indice în mod expres ce norme legale au fost încălcate.

Dacă susține că actul administrativ este ilegal din cauza unei încălcări a competenței, trebuie să facă referire la normele care reglementează competența, pentru a demonstra încălcarea acesteia.

În cazul în care reclamantul invocă încălcarea procedurii de emitere a actului administrativ, acesta trebuie să indice normele procedurale încălcate, precum și orice alte temeiuri prevăzute de art. 141 din Codul Administrativ.

În speță, niciunul dintre temeiurile invocate de reclamant pentru anularea actului administrativ individual defavorabil nu îndeplinește cerințele minime necesare pentru a putea fi considerat un motiv valid de anulare sau nulitate a acestuia. Actul contestat a fost emis în conformitate cu legea, respectând procedura stabilită și fiind adoptat de către autoritatea publică competentă.

În plus, instanța subliniază că decizia contestată este corespunzător motivată, conform articolului 118 din Codul Administrativ, și include o expunere detaliată a motivelor de fapt și de drept care au stat la baza adoptării acesteia.

Raportând circumstanțele cauzei la prevederile legale, instanţa de judecată conchide că, autoritatea administrativă întemeiat a emis actul administrativ contestat, or, în cadrul examinării cauzei nu au fost prezentate probe pertinente şi admisibile, care ar putea fi puse la baza emiterii hotărârii judecătoreşti de anulare a acestora.

Din raționamentele expuse, instanța constată temeinicia și legalitatea acțiunilor autorității publice pârâte la emiterea deciziei nr. 273-C din 23 octombrie 2025 de returnare de pe teritoriul Republicii Moldova, iar alegațiile invocate în susținerea acțiunii înaintate poartă caracter formal, nefiind confirmate prin probe pertinente și concludente în acest sens, fiind combătute prin argumentele autorității publice pârâte și actele prezentate la dosarul administrativ.

Totodată, în conformitate cu art. 225 alin. (2) din Codul administrativ, verificând exercitarea de către autoritatea publică a dreptului discreționar, instanța de judecată constată că, la examinarea cererii solicitantului de azil, autoritatea publică și-a exercitat dreptul discreționar cu luarea în considerare a tuturor faptelor relevante, a respectat limitele legale și a acționat conform scopului acordat prin lege.

Având în vedere că instanța de judecată s-a pronunțat asupra principalelor argumente invocate de reclamant, restul susținerilor acestuia și ale reprezentantului său sunt respinse ca fiind vădit neîntemeiate, considerându-se că nu este necesar un răspuns detaliat la fiecare punct. În acest sens, jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, articolul 6 § 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, prevede că instanțele naționale trebuie să examineze în mod adecvat declarațiile, argumentele și probele părților. Totuși, obligația de motivare a instanțelor nu presupune furnizarea unui răspuns detaliat pentru fiecare argument în parte (a se vedea Van de Hurk v. Netherlands, 19 aprilie 1994, §§ 59 și 61, Series A nr. 288, și Burg v. France (dec.), nr. 34763/02, ECHR 2003-II).

Gradul de detaliere al motivării poate varia în funcție de natura deciziei și trebuie apreciat în lumina circumstanțelor concrete ale cauzei (a se vedea Ruiz Torija v. Spain și Hiro Balani v. Spain, 9 decembrie 1994, Series A nr. 303-A și 303-B, §§ 27-29; Helle v. Finland, 19 decembrie 1997, § 55; precum și Fomin v. Moldova, nr. 36755/06, § 31, 11 octombrie 2011).

Pentru considerentele prezentate, instanța de judecată constată că decizia de returnare a respectat cadrul legal și scopul pentru care a fost emisă, iar măsurile dispuse au fost adecvat motivate, astfel că actul administrativ este legal și temeinic.

Autoritatea pârâtă a demonstrat legalitatea deciziei prin probele și argumentele anexate dosarului, în timp ce reclamantul nu a prezentat dovezi pertinente și admisibile care să justifice anularea actului administrativ contestat sau emiterea unui act favorabil.

Prin urmare, analizând prevederile legale, circumstanțele de fapt și criticile formulate de reclamant, instanța concluzionează că Decizia nr. 274-C din 23.10.2025 a Inspectoratului General pentru Migrație al MAI, prin care s-a dispus returnarea reclamantului de pe teritoriul Republicii Moldova, este legală și întemeiată.

Instanța nu a identificat abateri în procesul de emitere a actului administrativ individual în privința reclamantului *****, iar legalitatea acestuia nu a fost contestată sau dovedită ca fiind contrară normelor legale. În aceste condiții, nu există temei pentru admiterea acțiunii reclamantului.

Reieșind din cele enunțate, instanța învederează că soluția asupra fondului cauzei, de respingere ca neîntemeiată a acțiunii în contencios administrativ formulată de ***** prin intermediul avocatului Alexandru Cebanaș, este compatibilă cu prevederile articolului 6 § 1 CEDO, fiind prevăzută de art. 224 alin. (1) lit. f) din Codul administrativ.

În conformitate cu art. 224 Cod administrativ al Republicii Moldova, instanţa de judecată,

H O T Ă R Ă Ș T E:

Se respinge acțiunea în contencios administrativ înaintată de ***** către Inspectoratul General pentru Migrație al MAI privind anularea actului administrativ individual defavorabil – Decizia nr. 274-C din 23.10.2025 de returnare de pe teritoriul Republicii Moldova a cet. Nigeriei, *****.

Hotărîrea este executorie din momentul pronunțării, însă poate fi contestată cu apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la pronunțarea dispozitivului.

Motivarea apelului se prezintă la instanţa de apel în termen de 30 de zile de la data comunicării hotărârii motivate. Dacă se depune împreună cu apelul, motivarea apelului se depune la instanţa de judecată care a emis hotărârea contestată.

Președintele ședinței,
Judecătorul Gheorghe MÎȚU